

трове сж закачени и ако той има пълно спокойствие и нищо не тревожи неговата мисъл, сигуренъ съмъ, че ще оздравѣе. Сега като заздравя гръбнака, за да може да се изправя, ще го подложимъ на специално лѣчение и той подиръ единъ, най-много два месеца, ще може да отиде на пълна почивка въ нѣкой курортъ.

— Не смѣтате ли, че той ще остане парализиранъ съ ржка или кракъ?

— Интелегентнитѣ хора по лесно се подаватъ на лѣчение и тѣ могатъ 90% да оздравѣятъ напълно. Бавно, но сигурно той ще бжде излѣкуванъ, като се не смѣта, че въ него ще остане една силна чувствителностъ, но съ фарадическия токъ на новата машина и тя ще бжде убита . . . Твоя подпоручикъ, сестро, ще има време да ти се радва, а и ти на него — смѣейки подхвърли лѣкарътъ.

— Но не забравяйте, че той е жененъ.

— Любовтъта не търси само ржце безъ пръстенъ . . .

— За менъ любовтъта отдавна е умрѣла...

— Любовтъта и желанията не умиратъ, тѣ записватъ по нѣкога летаргически сънъ и щомъ пролѣтното слънце се подаде и сгрѣе душата ни, тѣ съ по страшна сила се събуждатъ... И пожарътъ отъ такова пробуждане е най-страшенъ, тогава се пораждатъ и престѣпленията...

— Като, че ли сте изпитали всичко това...

— Мигъръ не знаете, че азъ току преди войната се разведяхъ съ моята първа жена, за да се ожена за сегашната си, чийто ревностъ да ме не загуби е станала пословична... А тя е толкова красива и очарователна, но все се страхувамъ да ми не прерѣже нѣкоя нощъ гърлото съ нѣкой отъ хирургическитѣ ми ножове. — И той отъ все сърце се изсмѣ на своето признание и безосновни страхове.

Неговитѣ думи ме жегнаха право въ сърдцето. Той е правъ. Нали следъ смъртъта на моя годеникъ азъ се зарекохъ да не обичамъ вече и изведнѣжъ отъ толкова ранени и болни минали презъ ржцетѣ ми, луда страсть ме завладя по Тихолъ. Азъ го обичамъ и при все, че взимамъ решение да го не безспокоя повече съ моята любовъ, не намирамъ здрава основа, да се опра и заздра-